

REGISTER B. NO. 156

શ્રી
 પુ. ૧૯ મું. જૈનધર્મ પ્રકાશ સં. ૧૯૫૯
 અંક ૫ આશ્રાય.

ઉપજાતિ.

ધાર્ય: પ્રબોધો દ્વિદિ પુણ્યદાનં, શ્રીલં સદાંગીકરણીયમેવ ।
 તપ્ત્વં તપો ભાવનયૈવ કાર્યા, જિનેન્દ્રપૂજા ગુરુમક્તિરુચ્યમ: ॥
 પ્રગટ કર્તા.

શ્રી જૈનધર્મ પ્રસારક સમા.

બાવનગર

અનુક્રમણિકા

૧	શ્રી મહાવીરજિન સ્તવન.	૯૭
૨	અનુયોગ	૯૮
૩	અનુષ્ઠાનવની દુર્લભતા.	૧૦૦
૪	શુદ્ધિ પ્રયોદ્યાર.	૧૦૬
૫	ધ્યાન વિષય.	૧૦૮
૬	જીવ પ્રતિમાના દેશોગ્રાફ.	૧૧૦
૭	પ્રતિભાવ.	૧
૮	યુવાનોને ગ્રાહ્ય સન્માર્ગ.	૧

અમદાવાદ.

“એન્ડ્રો વર્નાક્યુલર પ્રિન્ટીંગ પ્રેસ”માં
 નથુભાઈ રતનચંદ મારફતીયાએ છાપ્યું.
 વીર સંવત ૨૪૨૯ શકે ૧૮૨૫ સને ૧૯૦૩
 વાર્ષિક મૂલ્ય રૂ. ૩૧) પોસ્ટેજ ચાર આના.

ચોપાનીયું રખડતું મુકીને આશાતના કરવી નહીં.

(સ્વેતાંબરી.)

બીજી જૈન કોનકરન્સ.

(ચાલી રહેલી તૈયારી.)

જૈન સમુદાયની બીજી કોનકરન્સ સુખમાં મળવા સંબંધી હકીકત ગયા અંકમાં અમે જણાવી ગયા છીએ. ત્યાર પછી તો તેનું કાર્ય બહુ આગળ વધ્યું છે. મળવાના દિવસો લાદરવા વદિ ૧૩-૧૪-૦૧) તા. ૧૬-૨૦-૨૧ સપ્ટેમ્બર સુકરર થયેલા છે તેના આમંત્રણ પત્રો પણ બહાર પડી ચુક્યા છે અને દરેક ગામને શહેરના સંધ ઉપર તેમજ સભાઓ, મંડળીઓ, પાઠશાળાના વ્યવસ્થાપકો વિગેરે તરફ રવાને પણ થઈ ચુક્યા છે. હવે દરેક શહેરના સંધ તરફથી સુદાધને ડેલીએટસોના નામ જવાંજ ખાકીમાં રહ્યાં છે. બેપણુ થોડા દિવસમાં જશે. ડેલીએટોની કાંઈ પણ ફો લેવામાં આવશે નહીં. વીઝીટરોને માટે ફર્સ્ટકલાસના રૂઝ ને સેકન્ડકલાસના રૂર) ઠરાવવામાં આવ્યાં છે. સ્ત્રી વીઝીટરો માટે રૂર)જ ઠરાવ્યા છે. બેઠક ખાસ જુદી રાખવામાં આવશે. ટીકીટો વેચવાનું શરૂ થઈ ચુક્યું છે. વોલંટીઅરોને માટે પણ જાહેર ખર્ચ બહાર પડી છે અને તેમાં પણ નામો નોંધાવા માંડ્યા છે. સમગ્ર પ્રકારે તૈયારીઓ થવા માંડી છે. જુદી જુદી જેજેકમીટીઓની મી છે તે સઘળી કમીટીઓ પોત પોતાનું કામ સારી રીતે બજાવવા લાગી છે. કોનકરન્સમાં ચર્ચવા માટે મુખ્ય ૯ વિષયો હાલ ઠર્યા છે. તેની વીગત પણ બહાર પડી છે. હજુ તેમાં છેવટ સુધી ચોખ્ખ ફેરફાર થયા કરશે. આ તમામ બાબતોને માટે ઘણી વિગતવાર હકીકતો રાજીવ પત્રોમાં તથા અઠવાડીક પત્રોમાં બહાર પડતી હોવાથી અમે આમાં વિસ્તારથી જણાવેલ નથી. સુખમાં ગૃહસ્થોએ પ્રયાસ પ્રશંસા પાત્ર કરવા માંડ્યા છે. ચીફ સેક્રેટરી શેઠ ફકીરચંદ્ર ત્રિભચંદ પુરતો પ્રયાસ કરે છે. આ કોનકરન્સ સારી રીતેફલમંદ થશે એવી આગાહી ચોતરફથી શ્રવણગત થાય છે. જૈન બધુઓએ અંતઃકરણની લાગણીથી પોત પોતાને ઘરતો લાલ લેવા માટે તત્પર થવાની જરૂર છે. આવો મેળાવડો મ પણા વર્ષને ખરેખર શાલાવનારો છે.

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

ઠાહરો.
મનુ જન્મ પામી કરી, કરવા જ્ઞાન વિકાસ;
નેહ યુક્ત ચિત્તે કરી, વાંચો જૈન પ્રકાશ.

પુસ્તક ૧૯ મું. શાકે ૧૮૨૫. સંવત ૧૯૫૮. શ્રાવણ. અંક ૫ મો.

શ્રી મહાવીરજિન સ્તવન.

હેતે ચાલો જહએ મહાવીર મંદીરે,
જહાં પ્રગટે છે આનંદ અપાર;
ભાવે ભક્તિ કરો ભગવાનનીરે.-એ આંકણી

સાખી

ગાઓ હળી મળી બંધુઓ, ગુથી જિનગુણ માળ;
લ્હાવો લ્યો નરભવ તણો, ટાળો કર્મ જન્મળ.
પાયે કુધરો ધરીને રસ રંગથીરે,
થે થે છુમ્ છુમ્ નાચો પ્રભુજીની પાસ.

ભાવે ભક્તિ કરો ભગવાનનીરે.

૧

સાખી

સુરગિરિ ઉપર સુર કરે, પ્રભુ જન્મોછવ સાર;
સ્નાત્ર કરો તીમ ભવી તુમે, પૂજા અષ્ટપ્રકાર.
પામ્યા ચિંતામણિ અરચો અર્હત અંગેરે;
ટાળી ભવ ભય પામો મંગળ માળ.

ભાવે ભક્તિ કરો ભગવાનનીરે.

૨

૯૮

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

સાખી

દાદાસાહેબ બાગમાં, મનમોહન મંદીર;
ભાવનગરમાં ભેટીએ, ત્રીસલા નંદન વીર.
મળી મંડળી નમે નિરંતર નાથનેરે;
તેનો ઝવેર છે ધન્ય અવતાર.

ભાવે ભક્તિ કરો ભગવાનનીરે.

૩

અનુયોગ

આ સંસાર નારક, તિર્યચ, મનુષ્યને દેવગતિ રૂપ છે. તેના દુઃખોનું સ્વરૂપ જાણી તેનાથી નિર્વેદને પામેલા જીવો તેનો નાશ કરવાને માટે પ્રયત્ન કરે છે. પણ તે પ્રયત્ન વિશિષ્ટ વિવેક શિવાય ફળીભૂત થતો નથી. ને તે વિવેક આપત પુરુષોના વાક્યોને અનુસારેજ થાય છે. તે વાક્યો પણ ત્યારેજ વિશિષ્ટ વિવેકને ઉત્પન્ન કરી શકે છે કે જ્યારે તેનો અનુયોગ થાય. આપત પુરુષના વાક્યો પ્રાચીન કાળમાં દરેક પદ્ધતી ચાર ચાર અનુયોગને જણાવનારા હતા. દાખલા તરિકે હાલ પણ ધમ્મો મંગલ મુક્કિદં ન પ-
ઉમાભવાસુપુજ્ઞા એ બંને ગાથાના આઠે પદો ઉપર અને સમુદાયે બંને ગાથાઓ ઉપર પણ ચાર ચાર અનુયોગ પ્રાચીન આચાર્યોએ ઉતારેલા અં-
યોમાં નજરે પડે છે. છતાં હાલ દુપમાઆરો ને હુંડાવસાર્પણીને લીધે મતિ, મેધા, સંહનન, આયુને ધારણા આદિની હાની દેખીને પુરુષોપગારી શ્રી આર્યરક્ષિતસૂરિજી મહારાજ કે જેઓ કિંચિત ન્યૂન દશ પૂર્વધારી અને યુગ પ્રધાન હતા તેઓએ દરેક વાક્ય ને ગાથા ઉપર, ચાર ચાર અનુયોગ લગાડવાનો અસંભવ તથા નયની વક્તવ્યતાના ગહનપણાને લીધે સમજ નહીં પડનાથી સોડો વિચિત્ર અજ્ઞાન માર્ગને પુષ્ટિ આપશે એમ જાણીને જુદા જુદા અનુયોગ કર્યા ને દરેક અનુયોગને માટે અમુક અમુક સૂત્રોની વ્યાખ્યા પદ્ધતિ ઠરાવી. જેમકે આચાર્યારંગ વિગેરેની ચારિત્ર પ્રાધાન્યતાએ વ્યાખ્યા કરવાથી તે ચરણકરણાનુ યોગ, સૂર્યપ્રજ્ઞપિત આદિની જ્યોતિ-
શુદ્ધી મુખ્યતાએ વ્યાખ્યા કરવાથી ગણિતાનુયોગ, જ્ઞાતાધર્મિકતા અને

અનુયોગ.

૯૯

ઉત્તરાધ્યયન આદિ ધર્મકથાનુયોગ અને સૂત્રકૃતાંગ આદિ દ્રવ્યાનુયોગ. એવી રીતે જુદી જુદી વ્યાખ્યાને અનુસારે જુદા જુદા અનુયોગો અમુક અમુક સૂત્રોના કયા અને ત્યારથીજ સિદ્ધાંતોમાં સ્થળે સ્થળે પૃથક્ ત્વનો કાળ કહેવાય છે. ને તેથીજ હાલ કાળમાં સ્વતંત્રપણે નય વિચારણા કરવાનો નિષેધ સ્થળે સ્થળે કરવામાં આવેલો છે. ફક્ત જે જે વાત ઉપર પૂર્વાચાર્યોએ નયની વિચારણા કરેલી છે તે તે વાત ઉપર તેટલીજ નયની વિચારણા કરવી જોઈએ. કારણ કે મુખ્ય સાત નય ને તેના દરેકના સો સો બેદો મળી સાતસો બેદો થાય છે ને તે પણ જુગ વસ્તવ્યતાના બેદથી થયેલા હોવાથી બાળજીવોને સમજમાં આવે નહિં ને તેથી કયા નયની વાત કયા નયે ચાલી જાય માટે હાલ કાળમાં પૂર્વાચાર્યોએ કરેલી નય વિચારણા સખી સ્વતંત્રપણે નયો ફેલાવવાનો વિચાર કરવો નહી. તેજ કારણથી શ્રી હરિભદ્રસૂરિ, હેમચંદ્રાચાર્ય તથા ઉપાધ્યાયજી વિગેરે ધુસ્સર વિદ્વાનોએ પણ સિદ્ધાંતમાં કથન કરેલા વસતિ આદિના વાક્યો શિવાય બીજે કેકાણે નયની અવતારણા કરેલી નથી. તેવી નયની વસ્તવ્યતા પણ જે તેવો શ્રોતા હોય તેને ઉદ્દેશીને છે. આ સઘળી વાત અનુયોગની પૃથક્ત્વતા થયા પછી સમજવી.

હવે અનુયોગ એટલે શું? કે જેને આધારે આપ્તોના વાક્યોનું રહસ્ય સમજવામાં આવે છે. તેના કેટલા બેદ? કયા કયા? અને તે ક્યાં ક્યાં હોય? તે ઉપર આપણે વિચાર કરીએ.

સૂત્રના અર્થનું વ્યાખ્યાન કરવું અથવા અભિપ્રાયરથી અનેલા સૂત્રની સાથે અર્થનું જોડણું કરવું, અથવા કહેવામાં આવેલા શબ્દોના પ્રતિકૂળ અર્થોને છોડીને પ્રકરણ આદિથી અનુકૂળ એવા અર્થની સાથે શબ્દોને જોડવા, અથવા સૂત્ર ઉચ્ચારણુ કર્યા પછી તેના અનુકૂળ અર્થનું વ્યાખ્યાન પ્રતિકૂળ અર્થોનો નિષેધ જણાવવા પૂર્વક કરવું-એ તમામ અનુયોગ કહેવાય. ટુંકાણુમાં કહીએ તો સૂત્રોનું વ્યાખ્યાન તેજ અનુયોગ. તે અનુયોગના સાસ્ત્રકાર મહારાજ ચાર બેદો જણાવે છે. ૧ ઉપક્રમ, ૨ નિર્દેપ, ૩ અનુગમ, ને ૪ નય. અર્થાત્ દરેક સૂત્રના અનુયોગમાં પ્રથમ આ ચાર બેદ પાડીને તેનો વિચાર કરવો.

તેમાં પ્રથમ ઉપક્રમ એટલે શું? ઉપક્રમ તેને કહેવાય કે જેની વ્યાખ્યા કરવા ઇચ્છેલી હોય તેનું પાશ્વર્યભૂત આદિનું જ્ઞાન કરવું કે જેથી

૧૦૦

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

તેના નિક્ષેપ આદિ થઇ શકે. જો તેના પ્રકરણનું જ્ઞાન ન થાય તો તેમાં લૌકિક લોકાત્તરિક આદિનું જ્ઞાન રહે નહીં ને શાસ્ત્ર વિરુદ્ધ પ્રશ્નભ્રમ થવાનો વખત આવે. માટે વ્યાખ્યાનકારે પ્રથમ ઉપક્રમનું જ્ઞાન કરવું જોઇએ કે જેથી સ્વપરનું કલ્યાણ થાય.

ખીણું દ્વાર જે નિક્ષેપ તે કોને કહીએ ? નિક્ષેપ તેનું નામ છે કે ઉપક્રમથી લૌકિક લોકાત્તરપણા આદિનું જ્ઞાન થયા પછી અનુગમ ન-જ્ઞાન લઇ જવા માટે નામ આદિથી સ્થાપન કરી પ્રસ્તુત સૂત્રમાં પ્રકૃત કોણ કોણ છે અને અપ્રકૃત કોણ કોણ છે તેનો વિચાર કરી પ્રકૃત ઉપર શ્રોતાનું ધ્યાન ખેંચવું.

ત્રીજો ભેદ અનુગમ છે. અનુગમ તેને કહેવાય કે સૂત્રનું ઉચ્ચારણ કરી, તેનું ઉત્પત્તિ થવાનું કારણ જણાવી, તેને ઉત્પત્તિ કરનાર તથા તે ઉત્પત્તિ કરવાનું પ્રયોજન વિગેરે જણાવી સૂત્રની અંદર રહેલા પદોનું વિવેચન કરવું.

ચોથો નય નામે ભેદ છે. નય તેને કહેવાય કે દુનિયામાં રહેલી દરેક વસ્તુઓ અનંત ધર્મવાળી છતાં એક ધર્મથી તેનો વ્યવહાર કરવો. સૂત્રની વ્યાખ્યામાં પણ તે સૂત્રોમાં આપેલા શબ્દોનું દરેક નયે પૃથક્ પૃથક્ વિવેચન કરી સમજાવવું ને તેમાંથી સર્વ સંમત પક્ષ જણાવવો.

એવી રીતે દરેક સૂત્રના વ્યાખ્યાનમાં ચાર ચાર દ્વારોની જરૂર છે ને વ્યાખ્યાનકારોએ જરૂર તે દ્વારો ધ્યાનમાં રાખવાજ જોઇએ કે જેથી સર્વમ મહારાજની આગ્રાના આરાધક થવાય ને આત્માનું કલ્યાણ થાય.

મનુષ્ય જવની દુર્લભતા.

અપારે સંસારે કથમપિ સમાસાદ્ય નૃમર્ષં ।

ન ધર્મ યઃ કુર્યાદ્વિષયમુલ્લેખનાત્તરિલતઃ ॥

બુદ્ધન્ પારાવારે પ્રવરમપહાય પ્રવહણં ।

સ મુલ્લયો મુલ્લાર્ણામુપલમ્પલબ્ધું પ્રયત્તે ॥ ૧ ॥

મનુષ્ય ભવની દુર્લભતા.

૧૦૧

અનેક શાસ્ત્રોતું અવગાહન કરતાં શ્રી ત્રિપદિ શક્તાકા પુરૂષ ચરિત્રાદિ અનેક ગ્રંથોમાં જ્યાં જ્યાં શ્રીતીર્થેકર ભગવંતોના કે મુનિ મહારાજાઓનો દેશના પ્રસંગ આવે છે ત્યાં ત્યાં ભવ્યજીવોને ઉદેશીને દેશના આપવામાં આવેલ છે તેમાં પ્રારંભમાં આ વાક્યજ્ઞ બુદ્ધિવાન દષ્ટિગત થાય છે કે “ ભો-ભવ્યજીવો ! આ અસાર સંસારમાં મનુષ્ય જન્મની પ્રાપ્તિ અત્યંત દુર્લભ છે. ” આ વાક્યને દરેક ઉપદેશમાં આધરથાન મળવા જેવું એ વાક્યમાં મહત્ત્વ શું છે ? અને મહત્ત્વ છે તો તેટલું મહત્ત્વ આપણે સમજીએ છીએ ? સમજતા ન હોય તો તેવું કારણ શું છે ? અને જે કારણ છે તે વાસ્તવિક નહોતો તો તેના નિવારણ માટે શું વિચારો કરવા યોગ્ય છે ? તે વિચારીએ.

“ પુર્વોક્ત વાક્યમાં રહેલું મહત્ત્વ. ”

આ સંસારમાં પ્રાણી અનાદિકાળથી પરિભ્રમણ કરે છે તેમાં અવ્યવહાર રાશીમાંથી નીકળી વ્યવહાર રાશીમાં આવ્યા પછી પણ સ્થાવરપણામાં અનંતો કાળ વ્યતિક્રમાવે છે, ત્યારપછી વિકલેન્દ્રીમાં અને તીર્થેય પચેન્દ્રી વિગેરેમાં અસંખ્યાતોકાળ વ્યતિક્રમાવે છે. આ પ્રમાણે સંસારમાં પર્યટન કરતાં બીજી ગતિઓ તો અતુલ્ય પામ્યા કરે છે પરંતુ મનુષ્ય ભવની પ્રાપ્તિ કાંઈ સહેલાઈએ થતી નથી. મનુષ્યભવની દુર્લભતા સમજવા માટે શાસ્ત્રકાર જુદા જુદા દશ દષ્ટાંત બતાવેલા છે. જેમાંનું એકજ દષ્ટાંત લઈએ. અને પછી તે ઉપરથી તેની દુર્લભતાને અનુભવ કરીએ.

દશ દષ્ટાંતો પૈકી છેલ્લું ‘પરમાણુનું’ દષ્ટાંત છે તે આ પ્રમાણે—એકદેવતાએ એક મ્હોટા પથ્થરના સ્થંભને વજ્રવડે ચૂર્ણ કર્યો. પછી તેને ખુબ વારી, મેર પર્વત ઉપર ચડી વાંસની નળીમાં તે ચૂર્ણ ભરી ડુંક સાથે તેના સર્વ પરમાણુ ઊડાડી દીધા. હવે તે પરમાણુઓ જે દશે દિશામાં વિખરાઈ ગયા તે એકઠા થાય અને પાછો સ્થંભ બને ? નજ બને. કેમકે મેર પર્વત જેટલી લાખ યોજનની ઊંચાઈએથી દેવતાની બળીટ ડુંકવડે ઊડેલા પરમાણુઓ એમા કેમ થાય ? આ પ્રમાણે જે પ્રાણી મનુષ્ય ભવથી બ્રહ્મ થાય છે તેને ફરીને મનુષ્યપણું તેટલું દુર્લભ છે.

આ દષ્ટાંતને સારી રીતે મનન કરો કે જેથી મનુષ્ય ભવની દુર્લભતાનો ખરેખરો ખ્યાલ આવશે. જે જે પરમાણુઓનો તે સ્થંભ બનેલો હતો તેના તે પરમાણુઓ એકઠા થાય તેમાંનો એક પણ પરમાણુ કાલ

૧૦૨

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

જગ્યાએ પડ્યો ન રહે તે ક્ષવી રીતે બને. તેમ અનંત કાળથી સંસારમાં પરિભ્રમણ કરતાં જે અનંતી પુણ્યની રાશી એકડી કરી કે જેના વડે મનુષ્ય ભવ પામી શકાયો તે મનુષ્ય ભવ જે એજે-નકામો-નિષ્કળ ફાગટ-વ્યર્થ-ઈંદ્રિઓના વિષયની આસક્તિમાં-ચાર કપાયના વશવર્તિ પણામાં શુભાવી દીધો તો પછી ફરીને તેટલી પુણ્યની રાશી જે પાછી મેળવતી તે ઉપરના દષ્ટાંતમાં બતાવેલા મરમાણુઓની રાશીને એકડી કરવા કરતાં પણ અનંતગુણુ સુરકેલ છે કારણકે પુર્વોક્ત પરમાણુની રાશી તો દેવશક્તિથી પણ એકત્ર કરી શકાય છે પરંતુ આમાં તો નથી ચાલતી દેવશક્તિ કે નથી ચાલતી ઈંદ્રિની શક્તિ; નથી ચાલતી રાજની શક્તિ કે નથી ચાલતી ચક્રવર્તીની શક્તિ-એમાંતો માત્ર આત્માની શક્તિજ ચાલી શકે છે. તે શક્તિને તો શુભાવી એકો ત્યારે હવે શી રીતે એવો દુર્લભ મનુષ્યભવ ફરીને મળે તે વિચારો.

જ્યારે મનુષ્ય ભવની પ્રાપ્તિ આટલી બધી દુર્લભ છે ત્યારે પછી તે વાક્યને આધરસ્થાન મળવા જેટલું એમાં મહત્વ છે એ સ્વતઃસિદ્ધ છે. કેટલેક સ્થાને તો એને ધુણાક્ષર ન્યાયની ઉપમા આપેલી છે. એટલે કાષ્ઠમાં પડેલા ધુણા જાતના જંતુઓ તેની ઉપરના ભાગને કોતરે છે તેથી અતેક પ્રકારની આકૃતિઓ પડે છે તેમાં કથયિત અનાયાસે-એટલે પાડવાનો વિચાર કયા શિવાય અક્ષર જેવી પણ આકૃતિ પડી જાય છે. તેમ આ પ્રાણીને મનુષ્ય ભવની પ્રાપ્તિ પણ પ્રયાસવડે થતી નથી પણ અનાયાસે થઈ જાય છે. અર્થાત્ પ્રયાસવડે પણ એ સાધ્ય નથી. હવે જ્યારે એટલું મહત્વ એ વાક્યમાં રહેલું છે ત્યારે આપણે તેટલું મહત્વ સમજીએ છીએ ? એનો વિચાર કરીએ.

“ આપણું સમજવું. ”

આપણે જે પ્રકારનું મહત્વ શ્રી જિનેશ્વર ભગવંતે મનુષ્ય ભવને આપેલું છે તેટલું તો શું પણ તેના કોડમે અંશે પણ તેનું મહત્વ સમજતા નથી. આપણે પુદ્ગલિક એવા જે પદાર્થોનું મહત્વ સમજીએ છીએ તે પદાર્થને કાંઈ નુકશાન થાય, સર્વથા નષ્ટ થાય અથવા નકામો થઈ પડે કે ખોવાઈ જાય તો તેને માટે આપણે કેટલો બધો પરતાવો-પ્રશ્નાત્તાપ-વિમાસણ કરીએ છીએ એટલુંજ નહીં પણ તે જો સુધરેતો સુધારવાને માટે તેમજ ફરીને મેળવવા માટે પાસવાર પ્રયત્ન કરીએ છીએ. કે જેના પ્રમાણમાં અમૂલ્ય મનુષ્ય ભવના અમુક વિભાગરૂપ અમુક કાળ નિષ્ફળ જાય છે તો

મનુષ્ય ભવની દુર્લભતા.

૧૦૩

તેને માટે આપણને કાંઈ લાગણી પણ થતી નથી તો પસ્તાવો તો શેનોજ થાય. તેજ પ્રમાણે આઓ મનુષ્યભવ નિષ્કળ વ્યતિત થઈ જાય, કાંઈ પણ સંગીત ધર્મ કાર્ય કરી ન શકીએ, આત્માને કર્મના ભારથી હલકા કરવાને બદલે ઊલટો ભારે કરીએ તોપણ અંત સમયે તેનો પસ્તાવો કરવાને બદલે જો એકાદું આરંભનું કામ બધું રહી ગયું હોય કે થઈ ન શક્યું હોય, દીકરો પરણવાનો રહી ગયો હોય, ઘર બાંધી આપવું રહી ગયું હોય, કોઈમાં સાચું ખોટું કરીને કેશ જીતવાનો અધુરો રહ્યો હોય, કોઈનું વેર વાળવાનું બની શક્યું ન હોય કે ભૂલી જવાણું હોય તો તેને માટે ઊલટો પસ્તાવો ને ખેદ કરીએ છીએ. આ આપણી કેવી દુર્દશા ! કેવી મુઠતા ! કેવો સંસારપર મોહ ! કાંઈક તો વિચારો. ગંજવામાંથી એક રૂપીઓ પડી જાય તેને માટે જેટલી ચિંતા, ખેદ કે દિલગિરી થાય છે તેટલી, એક દિવસ ધર્મ કાર્ય કર્યા વિના-દેવપૂજા કર્યાવિના-સામાયિક પોસહ કર્યાવિના-સુપાત્રદાન દીધા વિના-બ્રહ્મચર્ય પાળ્યાવિના-નવકારશી કે ચૌનીહાર પણ કર્યાવિના કે આત્મ વિચારણા ચિંતવ્યાવિના-કુકામાં આત્મહિતનું કાંઈપણ કાર્ય કર્યા વિના જાય છે તો તેને માટે, દિલગિરી થતી નથી. એટલુંજ નહીં પણ ચત્ત કિંચિત પણ ખેદ થતો નથી. ઊલટો જો તેને બદલે કપાચના યોગથી કાંઈક પુદ્ગળિક લાભ મળ્યો હોય છે તો તેનો આદહાદ થાય છે. સારે એક રૂપી આ જેટલી પણ એક દિવસની કિંમત ન કરી. છતાં ધારો કે તેટલી કિંમત છે તો આખા જીવનની-૧૦૦ વર્ષના આયુની ૩૬૦૦૦ રૂપીઆની કિંમત થઈ. પરંતુ જ્ઞાનીઓતો કહે છે કે આ મનુષ્ય ભવની એક ક્ષણ પણ કોડો ગમે દ્રવ્ય કરતાં મોંઘી છે. ગઈ ક્ષણ ગમે તેટલા દ્રવ્યવડે પણ પાછી મળી શકતી નથી. આટલા ઉપરથીજ જ્ઞાનીઓ કહી ગયા છે કે—

“આ પારાવાર સંસારને વિષે કોઈ અકથ્ય પ્રકારવડે મનુષ્ય ભવ પામ્યા છતાં જે પ્રાણી વિષય સુખની તૃષ્ણામાં તરલિત થયો સતો ધર્મને કરતો નથી તે પ્રાણી સમુદ્રમાં કુખમાં શ્રેષ્ઠ વહાણની પ્રાપ્તિ થયા છતાં તેને તજ દઈને પથ્થરને મેળવવા પ્રયત્ન કરે છે. તેથી તે મુર્ખ શિરોમણિ છે.”

આ પ્રમાણે મનુષ્ય ભવની મહત્વતા સિદ્ધ છતાં આપણે તેટલી મહત્વતા સમજતા નથી તેનું કારણ શું ?

“મહત્વતા ન સમજવાનું કારણ.”

આ સંસારના પ્રાણીઓને પ્રાયઃ નવો જન્મધારણ કરતાં પૂર્વે ભવ સંબંધી જ્ઞાનને આવરણ આવી જાય છે તેથી પૂર્વે ભવમાં હું કોણ હતો,

૧ મથાજે લખેલા શ્લોકનો આ અર્થ છે.

૧૦૪

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

મારી કેવી સ્થિતિ હતી, ત્યાં શું શું કાર્ય અકાર્ય કર્યા હતા, તેનું તેને સ્મરણ રહેતું નથી. તેથી જે ભવ ચાલતો હોય છે તે ભવમાં જે વસ્તુની જેટલી કિંમત ખરચવી પડે તેટલી તેની મહત્વતા તે સમજે છે. જેમ એક પિતા પુષ્કળ દ્રવ્યવડે મૂલ્યવાન ઝવેરાત એકત્ર કરે, તેના પુત્રને તદ્દન મૂખે નિવડે અને તેના પિતાએ પોતાની પાસેના ઝવેરાતની કિંમત તેને સમજાવી ન હોય તો તે તેના પિતાને અભાવે પોતાના કપ્પળમાં આવેલા ઝવેરાતને રમવાના કાંકરા સમજે અને ઠગનાર મળે તો તે વી જીવ કિંમતમાં આપી પણ દે. તેમ આ પ્રાણીએ પણ પૂર્વે અનેક ભવમાં પારાવાર સંકટો ખમીને, ઘણા કષ્ટો વેડીને, ઘણી નિર્જરા કરીને, મનુષ્ય ભવ મેળવવાની યોગ્યતા સંપાદન કરી છે પરંતુ તે તમામ કષ્ટ અને તમામ પ્રયાસ ભવના પલટાઈ જવાથી તેને સ્મરણમાં આવતા નથી તેથી આ અમૃત્ય મનુષ્ય ભવની કિંમત તે સમજી શકતો નથી. અને વિષય કપાયરૂપ ઠગનારાઓથી ઠગાઈને કાડોની કીંમતે તેને ગુમાવી દે છે. આવી જીલ ભાગવાને માટે, વિના કારણ મહાનુકશાની ન ખમાડવાને માટે પરમ ઉપકાર બુદ્ધિથી ગાનીઓ વારંવાર પોતાની દેશનાના પ્રારંભમાં કહે છે કે- “ભોભવ્ય પ્રાણીઓ ! આ મનુષ્ય ભવ પામવો ઘણો દુર્લભ છે તેને પામ્યા છતાં ધર્મ કર્યા વિના હારી જશો તો ફરીને મનુષ્ય ભવ પામી શકશો નહીં અને પસ્તાશો. ”

આવા અમૃત્ય મનુષ્ય ભવની મહત્વતા આપણે સમજી શકતા નથી તેનું કારણ તપાસતાં તો તેમાં માત્ર આપણી અજ્ઞાન દશાજ કારણ તરીકે નીકળે આવી. તે કારણ તો કાંઈ અંગીકાર કરવા યોગ્ય નથી. કેમકે જે પોતે ન સમજતો હોય તેણે ખીજ સમજી ઉપર આધાર રાખવો જોઈએ. તેમ આપણે પણ ગાનીઓ ઉપર આધાર રાખી, તેમના પર પૂર્ણ પ્રવિત્તિ લાવી અમૃત્ય મનુષ્ય ભવ નિષ્કળ ન જતો રહે એટલા માટે તેમના બતાવેલા યોગ્ય વિચારોને કર્તવ્યો કરવા જોઈએ.

“ કરવા યોગ્ય વિચારોને કર્તવ્યો. ”

દરેક વિચારમાં નિશાન (સાધ્ય) તો એ રાખવાનું છે કે-આવો અમૃત્ય મનુષ્ય ભવ સાર્યક કેમ થાય ? આ પ્રશ્નનો ઉત્તર શાસ્ત્રકાર સ્થાને સ્થાને આપી ગયા છે કે મનુષ્ય ભવ સાર્યક કરવાનો ઉપાય ધર્મારાધન કરવું

મનુષ્ય ભવની દુર્લભતા.

૧૦૫

તેજ છે. ધર્મારાધનના અનેક પ્રકાર છે. તેનાંથી જે જે પ્રકાર બની શકે તેવા હોય તે તે કરવા. સાધુ ધર્મ અથવા આવક ધર્મને યથાશક્તિ આદરવો. ધર્મ શ્રદ્ધા દબ કરવી. જ્ઞાનાભ્યાસ કરવો. ઈંદ્રીઓના વિષયમાં આશરકિત ઘટાડવી. જીવ્હા ઈંદ્રીના વશવર્તી થઇને અભક્ષ પદાર્થોનું ભક્ષણ ન કરવું. અપેય પદાર્થોનું પાન ન કરવું. ચક્ષુ ઈંદ્રીના વશવર્તી થઇને પરસ્ત્રીના અંગોપાંગ નિરખવા નહીં. એકાંત મોહોત્પાદક નાટકો જોવા નહીં. શ્રોત્રેંદ્રીના વશવર્તીપણાથી 'વશ્યાઓના રંભરાગ ગીત નૃત્યાદિ સાંભળવાની ઇચ્છા ન કરવી. સ્પર્શેંદ્રીના વશવર્તીપણાથી પરસ્ત્રી ગમનાદિ પાપક્રિયામાં પ્રવર્તવું નહીં. ક્રોધને વશ થઇ અકાર્ય આચરવું નહીં. માનને વશ થઇને વિનય ધર્મ લોપી નાખવો નહીં, માયા કપટવડે સમકીત ગુણને દારી જવો નહીં અને લોભ દશાને વશ થઇ મહા આરંભકારી પાપ કાર્યમાં પ્રવર્તી દુર્ગતિને આમંત્રણ કરવું નહીં. સુપાત્ર મુનિ મહારાજ વિગેરેનો યોગ મળ્યે સુપાત્રદાન આપવું. દુષ્ટી જીવપર અનુકંપા લાવી યથાશક્તિ સહાય આપવી. સર્વ જીવને અભયદાન આપવાની બુદ્ધિ રાખવી. સ્વસ્ત્રીના સંબંધમાં પશુ સંતોષ ધરાવી શિયળ પાળવું. યથાશક્તિ તપસ્યા કરવી. જિનરાજની ભકિત શક્તિ ઝોળવ્યા શિવાય પૂછેપછે કરવી. મુનિરાજની વૈયાવચ્ચ કરવી. જ્ઞાનાભ્યાસીઓને યથાશક્તિ ઉપદેશ આપવું. જીભાદ્વારાદિ કાર્યમાં દ્રવ્યનો વ્યય કરવો. વાસ્તવિક સ્વામીવચ્છળ કરવું. જિન શાસનની ઉન્નતિ થાય તેવા કાર્યમાં મન વચન કાયાનું બળવીર્ય ઝોપવ્યા શિવાય પ્રવર્તવું. પાપસ્થાનરોથી અબગ્ગા રહેવું અને દરરોજ રાત્રીએ આખા દિવસનો કરેલા શુભ કુભ કાર્યનો સરવાળો બાંધી લાભ ટોટાનો હીસાબ મુકવો. ટોટો જણાય તો પસ્તાવો કરવો અને લાભ જણાય તો તેવા કાર્યમાં વિશેષ પ્રવૃત્તિ કરવી. નિરંતર ઉપર બતાવેલા શુભ કાર્યો સંબંધીજ વિચારો કર્યા કરવા. શત્રુપણે જગતના અજ્ઞાની જીવોની જેમ સંસારના કાર્યમાં રચ્યાપચ્યા ન રહેવું અને અધે અધની જેમ ન દોરાવાં જ્ઞાન ચક્ષુવાળા જ્ઞાનીઓની પાછળ પાછળ દોરાવું. તેઓ જે માર્ગે આત્મા હોય અને જે માર્ગ બતાવ્યો હોય તે માર્ગે ચાલવું.

આ પ્રમાણે પ્રવર્તવાથી મનુષ્ય રજન્મ સદ્ગળ થશે, અશુભ કર્મોની નિર્જરા થશે, પુન્યબંધની વૃદ્ધિ થશે અને યાવત અમુક ભવની અંદર આ સંસારના મહા દુઃખકારી બંધનથી છુટી પરમપદની પ્રાપ્તિ થઇ શકશે. માટે

૧૦૬

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

હિતમ છવોએ આ મનુષ્ય જન્મની ખરેખરી દુસેલતા સમજીને તેને સફળ કરવા માટે અહર્વિશ ઉદયમ કરવો કે નેથી પૂર્વ ભવોમાં તેને મેળવવા માટે કરેલો પારાવાર પ્રયાસ સર્ણ થશે અને જીગ્ન જન્મોમાં નહીં મેળવી શકાય એવી મુક્તિ સહજમાં મેળવી શકાશે.

તથાસ્તુ.

જીર્ણ મંથોદ્ધાર

(અનુસંધાન પૃષ્ઠ ૯૧ થી)

પ્રખ્યાત મુનિવર્ય શ્રીમત્ શ્રી આત્મારામજી મહારાજ લખે છે કે—
 “જૈની લોક જિહ્વાકે વાસ્તે જ્ઞાનમેં લાજો રૂપહયે સ્વરચ કરતે હે. ચૂરમ આદિકકે લહુઓકી સ્વર લીયે જાતે હે, પરંતુ જીર્ણ મંદારકે ઉદ્ધાર કરણેકી વાત તો વ્યાજાને સ્વપ્નમેંથી કરતે હોવેંગે કે નહીં. જિનેશ્વરદેવને તો એસે કહાઈં કે જો ધર્મક્ષેત્ર વિગડતા હોવે તિસકી સારસંભાલ પહિલે કરનીં ચાહિયે. ઇસ વાસ્તે ઇસ કાલમેજ્ઞાનમંદાર વિગડતા હે. પહિલે તિસકા ઉદ્ધાર કરના ચાહિયે. આગળ કહે છે કે—“જો જૈની લોક અપને પુસ્તક વહુત યત્નસેં રખતે હૈ. વહ તો વહુત અજ્ઞા કામ કરતે હૈ. પરંતુ જેસલમેરમેં જો મંદારકે આગે પથ્થરકી મીંત ચિનકે મંદાર વંધકર છોડા હૈ, ઓર કોઈં ઉસકી સ્વર નહીં લેતા હૈ. વ્યાજાને વે પુસ્તક મટ્ટી હોગયે હૈ કે શેષ કુછ રહગયે હૈ. ઇસ હેતુસેં તો હમ ઇસ કાલકે જૈનમતીયોકો વહુત નાલાયક સમજતે હૈ.” સુજો! વિચારો! આ વાક્ય વાંચી કોને ખેદ થયા વગર રહેશે. જાદશાહો અને દુષ્ટ ધર્મીઓના બચથી જેસલમેરમાં ગુપ્ત ભંડાર ક્યાં તેની ખબર કોઈં લેતું નથી. જે પુસ્તકો વાંચી નાહ્યે છે તેને પુસ્તક સંખ્યા લાગણી રહે છે. આવકવર્ગ સંસ્કૃત ભણ્યા વિના મુનિવર્ગ જેટલી લાગણી ક્યાંથી ધરાવી શકે. તોપણ હાલમાં સંસ્કૃતાભ્યાસી

છર્ણુ ગ્રંથોદ્ધાર.

૧૦૭

શ્રાવકવર્ગે છર્ણુ ગ્રંથોદ્ધારની ચિંતા ધરાવે છે તેથી આનંદ માનવો જોઈએ છીએ. શ્રી સત્યવિજયજી પન્યાસ તથા પંડિત મુનિરાજ શ્રી પદ્મવિજયજી વિગેરે સંવેગી સાંત્વુઓએ શ્રી અમદાવાદમાં ડહેજાના ઉપાશ્રયે પુસ્તક સંગ્રહ કર્યો છે. તેનો યથાયોગ્ય મુનિવર્ગ લાભ લેશે તો સંતોષ માનવા જેવું થશે. પાટણના ભંડારોની વ્યવસ્થા સારી થવી જોઈએ. મુનિરાજ શ્રી કાંતિવિજયજી મહારાજ પાટણના ભંડારોની વ્યવસ્થા સુધારવા જે પ્રયત્ન કરે છે તે પ્રશંસનીય છે. પાલણપુરમાં ડાયરાના ઉપાશ્રયનું પુસ્તક છે. તેનો મુનિવર્ગ લાભ લે એમ થશે તો ઠીક છે. કેટલુંક પુસ્તક આણંદજી કલ્યાણજીની દુકાને છે એમ સાંભળ્યું છે તેની પણ ટીપ થઈ ઉપયોગ થાય તો આણંદ તથા કલ્યાણ થાય. મારવાડમાં મેડતા વિગેરે સ્થાને પ્રાચીન ગ્રંથો ઉધેહીના ભોગ થઈ પડ્યા છે, તેની સંભાળ લેવાય તો સાર. આ બાબત જો મુનિવર્ગ વ્યાખ્યાનદ્વારા યોગ્ય આપે તો લાભ થઈ શકે. દરેક ઉપાશ્રયના સાધુ યા શ્રાવકવર્ગે આ બાબતપર વિશેષ લક્ષ આપવું જોઈએ. આ છર્ણુ ગ્રંથોદ્ધારનું કૃત્ય હાલ અગત્યનું છે અને કરવા લાયક છે. ધનવાન મૃદસ્થોએ ધન ખર્ચી જ્ઞાનનો લાભ લેવો જોઈએ. મુનિવર્ગે સ્વશક્ત્યાનું સાર ઉપદેશ આપીને આ કામમાં પ્રયત્ન કરવો જોઈએ. સૂરતમાં ને અમદાવાદમાં જૈન શાળાઓ નીકળી તેમ જીજી ઠેકાણે પણ વ્યવહારીક જ્ઞાન સાથે ધાર્મિક જ્ઞાન શીખવાની શાળાઓ નીકળવાની ઘણી અગત્યતા છે, નવકારશી જમાડવી, સંઘ કાઢવો વિગેરે કૃત્યમાં લાભ છે, તેમ જૈની શાળાઓમાં પણ મોટો લાભ છે. માટે તે કૃત્ય કરવું જોઈએ. મુનિરાજ મહારાજ કે જે અભ્યાસી હોય તેમને ભણાવવામાં પંડિતના પગારની સગવડતા થવી જોઈએ. અને તેમને પુસ્તકો જે ભણવામાં જોઈએ તેની સગવડ કરી આપવી જોઈએ. તેથી મોટો લાભ થાય છે. જે ભવ્યો આ લેખ વાંચી યથાશક્તિ તન, મન ધનથી પ્રયત્ન કરશે તે આ ભવમાં અત્યંત લાભ મેળવી અનુકંમે શિવસુખ પામશે.

इत्यलंविस्तरेण.

મુનિ બુદ્ધિસાગર.

૧૦૮

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

ધ્યાન વિષય.

ધર્મધ્યાનાંતર્ગત એકત્વ માવના.

(અનુસંધાન પૃષ્ઠ ૮૯ થી.)

આ સંસારને વિષે જીવ એકલોજ ઉત્પન્ન થાય છે અને એકલોજ મરે છે, એકલોજ કર્મ ઉપાર્જન કરે છે અને તેનું ફળ પણ એકલોજ ભોગવે છે. તત્વશુદ્ધિએ વિચારતાં એક શ્રી જૈનધર્મ વિના બીજા સ્વ-જન વર્ગાદિ કોઈ પણ સહાયકારી થતા નથી. આ જીવે અત્યંત મહેનત કરીને જે ધન ઉપાર્જન કર્યું છે તે ધન તો સ્ત્રી, પુત્ર, ભાઈ, બેન, સગાં સંબંધી પ્રમુખ ખાઈ જશે અને ધન પેદા કરવામાં જે પાપકર્મ બાંધ્યાં છે તેનું ફળ તો તેને એકલાનેજ ભોગવવું પડશે. જીવ શરીરના પોષણ સારૂ રાત્રી દીવસ નાના પ્રકારના વિચારો કર્યા કરે છે, દીનપણું પારણ કરે છે, પારકી ગુલામગીરી કરે છે, કુળ મર્યાદાનું ઉલ્લંઘન કરે છે, ધર્મ બ્રંધ થાય છે, પોતાના હિતમાં ઠગાય છે, ન્યાયથી દૂર રહે છે, અન્યાયમાં પ્રવર્તે છે, મોહ માયામાં મુગ્ધાય છે, અને અનેક પ્રકારના પાપો શરીરના પોષણને માટે કરે છે પણ અંતે લાલનપાલન કરેલું શરીર સાથે આવતું નથી. અહો ! તેમ છતાં પણ જીવ એ શરીરને પોતાનું માની મલકાય છે, અને એના દુઃખે દુઃખી થાય છે. કેવું આશ્ચર્ય ? કહ્યું છે કે—

સમણ સમણે જીવ, જીવિઆસાણ સત્ત ચિત્તેણં ।

જં પોસિઅં સરીરં, તંપિ તુહ ન ચેવ સાહીણં ॥ ૧ ॥

“સમય સમયને વિષે હે જીવા જીવિતવ્યની આશાએ સાત્વીક ભાવે કરી જે શરીરનું પોષણ કર્યું તે પણ મરતી વખતે તારી સાથે આવનાર નથી.” માટે તું શરીર ઉપર કેમ મોહ કરે છે. જેમાં આત્મા રહેલો છે એવું શરીર પણ જો સાથે આવતું નથી તો આત્માથી અત્યંત ભિન્ન એવાં માતા, પિતા, ભાઈ, બેન, સ્ત્રી, પુત્ર, ધન, આદિ સાથે કહો શી રીતે આવી શકે? જ્યારે આ શરીરનો ત્યાગ કરી જીવ અપરગતિમાં જાય છે ત્યારે સગાં વહાલાં પોતપોતાનો સ્વાર્થ સંભારી રહે છે, માતા પિતાદિ ટગમગ દેખે છે, તે છતાં પણ જીવ એકલો પરબવમાં જાય છે. કહ્યું છે કે—

ધ્યાન વિષય.

૧૦૯

एकः परभवे याति जायते चैक एव हि ।
 ममतोद्रेकतः सर्व संबंधं कल्पय त्यहो ॥ १ ॥
 व्याप्नोति महतीं भूमिं वट बीजाद्यथावटः ।
 तथैक ममता बीजात् प्रपंचस्यापि कल्पना ॥ २ ॥
 माता पिता मे भ्राता मे भगिनी वल्लभा च मे ।
 पुत्रा सुता मे मित्राणि ज्ञातयः संस्तुताश्च मे ॥ ३ ॥
 इत्येवं ममता व्याधिं वर्धमान प्रतिक्षणं ।
 जनः शवनो तिनोच्छेतुं विना ज्ञान महौषधं ॥ ४ ॥

“જીવ એકલોજ પરભવમાં જાય છે, અને એકલોજ અહીં આવે છે, અને જીવ પોતે મમતાના અતિશયપણા થકી સર્વ સંબંધની કલ્પના કરે છે. આ મારા બાપ છે, આ મારા બાઇ છે, આ મારી માતા છે, આ મારી સ્ત્રી છે. આ મારી સાસુ છે, આ મારો સસરો છે, આ મારો પુત્ર છે, આ મારા મિત્રો છે, આ મારું કુટુંબ છે; એ પ્રમાણે મતિ કલ્પનાએ કરે સ્થાપના કરે છે, પણ તત્વતઃ કોઇ કોઈનું સર્ગ નથી. નાનાં બાળક જેમ ઢીંગલા ઢીંગલીની રમત રમતી વખતે સ્ત્રી ભર્તારની કલ્પના કરે છે તેવી રીતે આ સર્ગાં સંબંધીની પણ જૂઠી કલ્પના બાળુવી. એ સર્વ અજ્ઞાનપણાથકી થાય છે. જેમ વડનું જાડ વડના બીજથકી મોટી ભૂમિ પ્રત્યે વ્યાપે છે એટલે ઘણી ભૂમિમાં વિસ્તાર પામે છે તેમ એક મમતારૂપ બીજથકી આવી મોટી પ્રપંચની કલ્પનાઓ ઉઠે છે. એ મમતારૂપ બીજનો ધ્યાનરૂપ અગ્નિએ કરો નાશ કરવો યોગ્ય છે. સર્ગાં સંબંધીની કલ્પના કરાવવાવાળો એવો મમતારૂપી રોગ તેને સમ્યક્જ્ઞાનરૂપ ઔષધ વિના કહાડવા લોક સમર્થ થતો નથી.” વળી આ ચેતન જન્મતી વખતે કોઇને સાથે બંધને આવ્યો નથી તો મરતી વખતે કોણ સાથે આવશે ?

હે ચેતન જન ! અને ધર્મ કરવામાં ઉદ્યમવંત થા. અજ્ઞાનરૂપી નિદ્રાનો ત્યાગ કર અને મોહરૂપ ગેદહું દૂર કર. તું એક છે, તારું કોઇ નથી. જ્ઞાન દર્શન ચારિત્રરૂપ સ્વચર્યાવરો કરી તું યુક્ત છે. તું સિંહ સમાન પરાક્રમી છે, પણ કર્મરૂપ પંજરમાં પડ્યો છતો શિયાળીયાની જેવો ગરીબ બન્યો છે. એ કર્મરૂપ પંજર તને અનાદિકાળનું લાગ્યું છે. કર્મનો કર્તા પણ

૧૧૦

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

તું છે અને કર્મનો ભોક્તા પણ તું છે, અને કર્મનો નાશ કરી પરમાત્મપદ પામનાર પણ તું છે.

કર્મ સંયોગે આ પુદ્ગલરૂપ એકંતો તું વારંવાર ઉપભોગ કરે છે, એ પુદ્ગલરૂપ એકંતે તું ભક્ષણ કરે છે પુદ્ગલને તું પીવે છે, અને તું મોહ પણ પુદ્ગલચક્રી પામે છે; એ પુદ્ગલનિક વસ્તુ ઉપરથી જ્યારે તને મોહ ઉતરશે ત્યારે તું આત્મ સ્વરૂપ પ્રાપ્ત કરવા પ્રયત્ન કરીશ. આત્મ સ્વરૂપ પામવાથી જન્મ મરણના ફેરા દૂર થાય છે, અને અત્યંત સુખ પ્રાપ્ત થાય છે. વિષય, તૃષ્ણા, મમતા એ સર્વ કર્મયોગે બહિરાત્મ ભાવે કરી થાય છે. જેવી મમતા સ્ત્રી ઉપર પુત્ર ઉપર તથા ધન ઉપર થાય છે. તેવી જો જીનેશ્વર ભગવાનના ધર્મ ઉપર થાય તો હયેળીમાં મુકિત જાણવી.

આ સંસારમાં સગાંતો સંબંધ સ્વપ્નવત્ જાણવો. એક વૃક્ષ ઉપર હજારો પંખીઓ રાત્રીએ આવી જેમ ભેગાં થાય છે અને સવાર થાય ત્યારે કોઈ પંખી કોઈ દિશામાં અને કોઈ પંખી કોઈ દિશામાં ઉડી જાય છે તેમ આ મનુષ્યગતિરૂપ વૃક્ષ ઉપર સગાં સંબંધીપણે ઘણા જીવે આવીને વસ્યા છે, પણ જ્યારે આયુષ્ય મર્યાદા આવી રહેશે ત્યારે સર્વ જુદી જુદી ગતિમાં ચાલ્યા જશે. આ પ્રમાણે એકત્વ ભાવના નિરંતર ભાવની કે જેથી હે ચેતન! તું ચારગતિરૂપ બંદીખાતામાંથી છુટે. ચારગતિરૂપ બંદીખાતામાં હે ચેતન! તને કેમ સાઈ લાગે છે? પરભવ જાતાં જીવની સાથે પુણ્ય અને પાપ આવે છે. તે પુણ્ય અને પાપ બંને કર્મ છે. એ કર્મનો લાગ કરવા પ્રયત્ન કર અને આત્માનું શુદ્ધ સ્વરૂપ વિચાર. એમ આત્મભાવે રમણતા કરતાં અરૂપીપદ પ્રાપ્ત કરીશ. આ પ્રમાણે એકત્વ ભાવના ભાવતાં ઘણા જીવે મુક્તિપદ પામ્યા છે, પામે છે અને પામશે.

મુનિ. બુદ્ધિસાગર.

જિન પ્રતિમાના ફોટોગ્રાફ.

હમણા ઈંગ્રેજ રાજ્યના પ્રસંગથી તેની ખર્યાળ પ્રવૃત્તિને આપણા લોકોએ અગિકાર કરી લીધી છે તે પૈકી એક ફોટોગ્રાફ પગવત્તાની પ્રવૃત્તિ પણ છે. ફોટોગ્રાફની ચાલેલી પ્રવૃત્તિ કેટલાક પ્રસંગમાં ઉપયોગી છે પરંતુ બધી બાબતમાં તે એક સરખો ઉપયોગ કરવા કાપક નથી. તે આ નીચે જણાવેલા કારણોથી લક્ષ્યગત ચક્રાંશ.

જૈન પ્રતિમાનાં ફેટોઆફ.

૧૧૨

અનંત ગુણગુણ સંયુક્ત શ્રી જિનેશ્વર દેવતા ચારે નિર્દોષ^૧ સમાન પણે પૂજનિક છે. તેમાં પણ આધુનિક સમયમા ભાવ તીર્થંકરનો ભરત-ક્ષેત્ર આશ્રી અભાવ હોવાથી સ્થાપના તીર્થંકરના પરમ આધારભૂત છે. સ્થાપના તીર્થંકર તે જિન પ્રતિમા છે અને તે જિનેશ્વરની પેઢેના રાગદોષ મોહથી વિરહિતપણું સૂચવે છે, પરમ શાન્ત રસને પ્રદર્શિત કરે છે અને તેમના જોતાથી ભાવ તીર્થંકરનું યથાવત્ સ્મરણ થાય છે. જિન પ્રતિમા વિશેષે આરસપહાણની બનાવવામાં આવે છે. પરંતુ તેનું પૂજનિકપણું થવા માટે ફેટલીક ખાસ શાસ્ત્રોક્ત ક્રિયા કરવી પડે છે. જેને અંજનશલાકા કહેવામાં આવે છે, તે શિવાય તેવી પ્રતિમા પૂજનિક ગણાતી નથી.

આવી પ્રતિમાઓનું બહુમાન ભાવ તીર્થંકર તુલ્યજ કરવાનું છે અને તેની સિદ્ધાંતની આજ્ઞાને અનુસરીને ઈદ્રાદિક શાશ્વત અશાશ્વત જિન બિંબની પોતપોતાની શક્તિ પ્રમાણે ભક્તિ કરે છે. આધુનિક સમયમાં પણ પુણ્યોદયની પ્રજાળતાથી સ્થાને સ્થાને જિન પ્રતિમાનું લક્ષ્યપણું છે તે છતાં ઉપર કહી ગયા પ્રમાણે ચાલેલી પ્રવૃત્તિને લીધે ફેટલાક ફેટોઆફરોએ જિન પ્રતિમાના પણ ફેટોઆફ લેવા માંગ્યા છે અને તેનું ઓછી વતી કિંમતે વેચાણ કરવા લાગ્યા છે. આ ફેટલું બધું અઘટિત છે તેનો વિચાર જૈન ફેટોઆફરે અને જૈન ખરીદદારોએ ખાસ કરવાની જરૂર છે.

જેનું બહુમાન આપણે ભાવ તીર્થંકર સમાન કરવા યોગ્ય છે એવી જો જિન પ્રતિમા તેના ફેટોઆફનું પણ તેટલુંજ માન જળવવું જોઈએ. તેને બદલે ચાર કે આઠ આનાની કિંમતે વેચાથી લીધેલા ફેટોઆફનું માન આપણે ફેટલું જળવીએ છીએ. અને તેની પ્રવૃત્તિ વધવાથી પરિણામે તેનું ફેટલું માન જળવાશે તેનો જરા લાંબી નજરે વિચાર કરશો તો તરતજ લક્ષમાં આવી જશે કે કદિ પણ આપણે ફેટોઆફનું જિનપ્રતિમાતુલ્ય માન જળવી શકવાના નથી. દેરાસરમાં જિન પ્રતિમાની સમક્ષ આપણે અનેક આશાતનાઓ વર્જિએ છીએ પણ ઘરે ફેટોઆફ બાંધશું તો તેની પાસે તેટલી આશાતના વર્જવાના નથી. વર્જિ શકવાના પણ નથી. એટલે સ્વતઃ માન હાની હશે, ભક્તિ ભાવમાં ભંશતા પ્રાપ્ત થશે અને ધીમે ધીમે નિરાદર-અધ્યાદર ભાવ વૃદ્ધિ પામતો જશે એટલુંજ નહીં પણ તેની જીર્ણ સ્થિતિ થયે તે ક્યાં પડેલ છે. તેની દરકાર પણ રહેશે નહીં. કારણ કે એમાં એટલી

૧. નામ, સ્થાપના, દ્રવ્ય તે ભાવ.

૧૧૨

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

કિંમત-દ્રવ્ય રોકાયેલ નથી કે જે આપણને તેની સંભાળ રાખવાની ચીવટ ઉત્પન્ન કરે. અને ભકિતના કારણથી ચીવટ રહેતી જોઈએ તેનો તો આપણે ધીમે ધીમે વિનાશ કરી નાખેલો જ હોય છે.

આ પ્રમાણે ફોટોગ્રાફ ખરીદ કરનારને હાનીની શ્રેણિ પ્રાપ્ત થાય છે તેજ પ્રમાણે તેવા ફોટોગ્રાફ ખડનાર તેવી આશાતનાનો કારણીક માત્ર જીવના ભોભવડે થતો હોવાથી તેને પણ હાનીની શ્રેણિ પ્રાપ્ત થાય છે.

આ બાબત પ્રથમ પુનામાં જ્યારે મહાવીરસ્વામીની છબી છપાણી ત્યારે ચરચાણી હતી અને તે બંધ કરાવવામાં આવી હતી. હાલમાં ભાવનગરમાં એક ફોટોગ્રાફરે પ્રભુની મૂર્તિના ફોટોગ્રાફ બહાર પાડ્યા હતા તેને પણ શ્રી સંઘે અટકાવેલ છે. મુંબઈમાં હાલ તરતમાં એ બાબત એક દવા ઉપર તેની છાપ આવવાથી ચરચાય છે પરંતુ તે મૂર્તિ બાંધતી હોવાનો સંભવ વધારે છે.

આ સંબંધમાં કેટલાએક જૈનબંધુઓ એમ સમજતા જણાય છે કે પ્રભુની છબી વાસક્ષેપાદિ ક્રિયાવડે જ્યાંસુધી પૂજનિક કરવામાં ન આવે ત્યાં સુધી તેની આશાતના શેની થાય ? પરંતુ આ સમજવું ભૂલ કરેલું છે કારણકે ચિત્રની મુર્તિને માટે વંદનીક પૂજનિક થવા સાર એવા પ્રકારની ક્રિયા કરવાની કહેલી નથી. તે તો સંપૂર્ણ ચીત્રાર્થ રહે એટલે નમસ્કાર કરવા ચોખ્ખું મળાય છે. કેમકે આરસ વિગેરેના બિંબની જેમ તેની કાંઈ અટપ્રકારી પૂજા થતી નથી. માત્ર વાસક્ષેપ દૂપાદિવડેજ પૂજા થાય છે, આવી પૂજા કરવાનું પણ ફોટોગ્રાફથી થવા પછી તો બંધજ થશે એમ સમજવું. ચિત્ર પ્રતિમા જેટલું પણ ફોટોગ્રાફનું માન જળવાવાનું નથી. તેની આશાતના તો ચિત્રપણે કે ફોટોગ્રાફપણે તૈયાર થઇને બહાર પડ્યા પછી તરતથીજ ગણવાની છે.

વળી જે આ પ્રચાર આગળ વધશે તો તેને પરિણામે એક એક આનામાં ફોટોગ્રાફ વેચાશે અને કાપડ વિગેરે ઉપર છાપ થઇને આવશે કે, જે વગર કિંમતે પણ મળી શકશે. માટે પોતાના અતિ મહત્વાળા અનંત ગુણ ગણ્ય સંપત્ત મહાન દેવનું ભકિત બહુમાન જળવાઈ રહેવા માટે એવો પ્રયત્ન પોતે કરવો નહીં એટલુંજ નહીં પણ જ્યાં થતો જણાય ત્યાં અટકાવવો, ઉત્તેજન ન આપવું, ખરીદી ન કરવી અને બંધ કરાવવા માટે બની શકે તેટલો દંઢ પ્રયત્ન કરવો. એ જૈન બંધુઓની ખાસ શરત છે.

પ્રશ્નોત્તર

૧૧૩

આ પ્રસંગે એટલું પણ જણાવવાની જરૂર કે જ્યોત્ષીઓની અંદર પણ પ્રભુની મૂર્તિ કે સિદ્ધચક્ર છપાવવા તે અયોગ્ય છે, આશાતનાના કારણભૂત છે અને બહુમાન ધરાડનારા છે. ૨૪ પ્રભુની મૂર્તિની યુક્તે, કાગળો તેમજ સિદ્ધચક્રના ચત્રો બુદ્ધા. છપાય છે તે પણ વાસ્તવીક રીતે હાનીકારક છે. તેથી જો લાભ ગણવામાં આવતો હોય તો વેચનારને દ્રવ્ય સંબંધી મળે છે તે છે. બાકી તો તે લાભ કરતાં નુકશાન વધારે છે તેથી એ પ્રકાર પણ બંધ કરાવવા યોગ્ય છે.

જો ઉપર બતાવ્યા પ્રમાણેની દૂરજ બળવાશે તો જેમ અન્ય મતિના દેવોની છબી, છાપ, ફોટોગ્રાફ વિગેરે સ્થાને સ્થાને રખાડતી રિથિતિમાં જોવામાં આવે છે એમ આપણા દેવાધિદેવની છબી માટે જોવાનો વખત નહીં આવે અને પોતાની ભક્તિ બની રહેશે જેથી આત્માનું હિત થશે. અહિંત અટકશે.

તથાસ્તુ.

પ્રશ્નોત્તર.

શા. આપુલાલ હવેલીવાળાએ પુછેલા પ્રશ્નો ઉત્તરસહીત આ નીચે પ્રગટ કર્યા છે.

પ્રશ્ન ૧—સંસારજીવાની સ્તુતિમાં ચોથી થોમના ત્રણ પદ પાદિકાદિક પ્રતિક્રમણમાં હવે સ્વરે કહેવામાં આવે છે તે બાબત કાંઈ શાસ્ત્રાધાર છે. ?

ઉત્તર—એને માટે પરંપરા પ્રમાણ છે. એમાં શાસ્ત્રાધાર હશે તો તે સ્મરણમાં નથી. એમ બોલવું રાહેતુક છે.

પ્રશ્ન ૨—વંદિતું ન આડવતું હોય તો તેને બદલે બીજું કાંઈ કહેવાનો શાસ્ત્રાધાર છે. ?

ઉત્તર—વંદિતાને સ્થાને બીજું કહેવાય નહીં. પરંતુ કેટલેક ઠંકાણે તેને બદલે ૫૦ નવકાર કહેવાનો રિવાજ છે પણ તેને માટે શાસ્ત્રાધાર નથી.

પ્રશ્ન ૩—મુહપતિ ફાટેલી હોય તો ચાલે કે કેમ. ?

ઉત્તર—ન ચાલે. વાસ્તવીક તો સામાયિક કરવાનું કાઈ પણ વસ્તુ ફાટેલું ન જોઈએ. તો પછી મુહપતિ જેવી સ્વરૂપ વસ્તુ તો ફાટેલી વપરાયજ કેમ.

૧૧૪

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

પ્રશ્ન ૪—સામાયિક પ્રતિક્રમણ કરતાં પાણી પીવાય કે કેમ. ?

ઉત્તર—ન પીવાય. પરંતુ પોસહમાં બાધક સમજવો નહીં કારણ કે એનો કાળ ધણો છે. અને આનો તો એ ધડીનો છે.

પ્રશ્ન ૫—શુભ ખાતાના પૈશા જૈનધર્મશાળામાં વપરાય કે કેમ. ?

ઉત્તર—વપરાય. પરંતુ શુભ ખાતે દ્રવ્ય કાઢનારે કાઢતી વખતે ક-રેલી ધારણા હપર એમાં વધારે આધાર છે. શુભ એટલે શ્રેષ્ઠ-પુન્ય બંધનું ખાતું. એમાં તમામ ખાતાનો સમાવેશ થઈ શકે છે.

પ્રશ્ન ૬—આગલા જન્મનું આયુષ્ય કયારે બંધાતું હશે ?

ઉત્તર—આયુષ્યના પાછલા ત્રીજા ભાગમાંજ આવતા જવના આયુષ્યનો બંધ પડે છે. એમાં ત્રીજા, નવમા, સત્તાવીશમા ભાગે એમ કરતાં છેવટ અંતર્મુહુર્ત આયુ શેષ રહે ત્યારે બંધ પડે છે. પ્રથમના એ ભાગમાં તો બંધ પડતોજ નથી.

પ્રશ્ન ૭—ઉપશમ, વિવેક ને સંવર તે શું ?

ઉત્તર—આ ત્રણે શબ્દનો અર્થ બહુ ગંભીર છે. તેનો ટુંકો અર્થ આ પ્રમાણે છે—ઉપશમ તે ક્રોધનો ત્યાગ, શાંતિ, ક્ષમા. વિવેક તે કૃત્યા કૃત્યની વિચારણા. અને સંવર તે કર્મ બંધના કારણોનો નિરાસ—આત્માનું સ્વભાવમાં સ્થિત થવું વિગેરે.

પ્રશ્ન ૮—ચારે નિકાયના દેવોને સ્ત્રીઓ હશે ? હોય તો કેટલી ?

ઉત્તર—ચારે નિકાયના દેવોને સ્ત્રીઓ હોય છે, જે દેવાંગના કહેવાય છે. તેમાં ઇંદ્રોને આઠ, છ, ચાર એમ ઇંદ્રાણીઓ હોય છે. બીજા દેવોને એકેક અથવા વધારે દેવીઓ હોય છે. દેવીઓની ઉત્પત્તિ બીજા દેવલોક સુધીજ છે અને તેનું ગમનાગમન આઠમા દેવલોક સુધી છે. ત્યાર પછીના ચાર દેવલોકના દેવોને મનથીજ વિષય ભોગ છે. અને શ્રૈવેયક તથા અનુત્તર વિમાનના દેવોને સ્ત્રી સંબંધ બીલકુલ નથી.

પ્રશ્ન ૯—દેવતાઓ કેવી રીતે ઉત્પન્ન થતા હશે ?

ઉત્તર—દેવતાઓને ઉત્પન્ન થવાની ઉત્પાદ શય્યા હોય છે. તેમાં એકદમ ઉત્પન્ન થાય છે. ઉત્પન્ન થતાંજ સર્વોગ સુંદર, વસ્ત્રાભૂષણ સંયુક્ત, અને યુવાવસ્થાવાન હોય છે. તેને બાલ્યાવસ્થા કે વૃદ્ધાવસ્થા છેજ નહીં. આખા ભવપથેત એક યુવાવસ્થાજ સ્થિત રહે છે.

યુવાનોને ગ્રાહ્ય સન્માર્ગ.

૧૧૫

પ્રશ્ન ૧૦—સ્વર્ગ એટલે શું અને મોક્ષ એટલે શું? તેમાં ફેર શો? અને તેના પ્રકાર કેટલા?

ઉત્તર—સ્વર્ગ તે દેવતાઓને રહેવાનું નિવાસસ્થાન અને મોક્ષ તે સર્વ કર્મથી રહીત થયેલા મિદ્ધાને રહેવાનું સ્થાન. તેમાં ફેર અત્યંત છે. દેવતાઓ આઠે પ્રકારના કર્મોથી સંયુક્ત છે, પુણ્યોદયના યોગવડે સ્વર્ગમાં ઉત્પન્ન થાય છે અને પુણ્ય ભોગવી રહ્યા પછી પાછા પોત પોતાના કર્માનુસાર મનુષ્યગતિમાં કે તિર્યચગતિમાં ઉપજે છે અને ચારેગતિમાં પરિભ્રમણ કરે છે. અને મોક્ષમાં ગમન કરનારા સિદ્ધ સર્વ કર્મથી રહિત થયેલા છે અને ફરીને આ સંસારમાં તેમને આવવાપણું નથી.

દેવતાઓના મુખ્ય ચાર પ્રકાર છે. બુદ્ધનપતિ, વ્યંતર, જ્યોતિષિ અને વૈમાનિક તેના ભેદો અને સ્થાનાદિ હકીકત ઘણી છે તે સંપ્રહણી પ્રકરણાદિથી જાણી લેવી. અત્ર વિસ્તાર થવાના કારણથી લખેલ નથી. સિદ્ધના પંદર ભેદ છે તે અહીંની મનુષ્ય ગતિની અપેક્ષાએ છે. તેનો વિસ્તાર નવતત્ત્વ પ્રકણાદિકથી જાણી લેવો.

યુવાનોને ગ્રાહ્ય સન્માર્ગ.

મેહેરબાન અધિપતિ સાહેબ.

નીચેનો વિષય આપના પ્રસિદ્ધ પત્રમાં છાપી આભારી કરશો.

દરેક મનુષ્ય પોતાની જીંદગીમાં સુખી થવાને, અને આ તથા પછીનો ભવ સુધારવાને ઇચ્છે છે; જે યુવાનો સન્માર્ગ ગૃહણ કરી પોતાનો જીંદગી સમય શુભ વાસનાઓથી પૂર્ણ કરે છે તેઓને માટે હમેશાં સુખ નિર્માણ કરાયેલું છે; કુમારો તથા જાન ધણા યુવાનો પોતાની જીંદગીને ઝેરમય કરી નાંખે છે; અને આખરે દુઃખી થાય છે.

મનુષ્યની જીંદગીના ચાર ભાગ પાડી શકાય છે; બાલ્યાવસ્થા, યુવાવસ્થા, મધ્યાવસ્થા, અને વૃદ્ધાવસ્થા જીંદગીની શરૂઆતથી સોળ વર્ષનીવય સુધી બાલ્યાવસ્થા, ચાલીસ સુધી યુવાવસ્થા, પચાવન સુધી મધ્યાવસ્થા, અને પછી વૃદ્ધાવસ્થા. એ પ્રમાણે વર્તમાન સમયમાં જોવામાં આવે છે; આ ચાર અવસ્થામાંથી યુવાવસ્થા તે ખરેખરી ઉપયોગી અવસ્થા છે; તેમાં પણ સોળથી ત્રીશ વર્ષ તેનો ખીલતો જુવાની, અથવા જેને ઈંગ્લીશમાં Flower

૧૧૬

શ્રી જનધર્મ પ્રકાશ.

of ઘટ્ટ (જાંઘીતું ડુલ) કહે છે, તે છે. આ સમય ધણેજ બારીક છે. પહેલાં માતાપિતા અને ગુરુજનના હાથ નીચે તે મનુષ્ય બાળક ગણાતો હોય છે આ વખતમાં મુરખી મંડળનો દાખ તેના ઉપરથી ઓછો થતો જાય છે, અને મનમાં સ્વતંત્ર થવાની ઇચ્છાના અંકુરો ડુટે છે; આ વખતમાં પડેલી રીત ભાત, વર્તણૂક, સદ્ગુણ વા દુર્ગુણ સર્વદા રહેવાનું રૂપ ધારણ કરી સ્થાયી થાય છે; આ ઉભરમાં કીર્તિ, માન અને અમરપદ અપાવનાર ઉચ્ચ માર્ગ ગૃહણ કરી શકાય છે, અથવા કુમાર્ગ ગૃહણ કરીને ખરાબ માર્ગે દોરાઈ જવાય છે. સારા અથવા ખરાબ ગુણો એકઠા કરવાની યુગવસ્થા મુખ્ય વય છે; તેમાં ગૃહણ કરેલા માર્ગ ઉપરજ તેની પછીની જાંઘી-મધ્યાવસ્થા તથા વૃદ્ધાવસ્થા દોરાય છે; ધન ઉપાર્જન કરવાનું, નીતિ તથા આખર સંપાદન કરવાનું, સંસારના ક્ષણિક પણ પ્રિય લાગતા સુખો ભોગવવાનું, ધર્મ માર્ગ ગૃહણ કરી ઉચ્ચપદ મેળવવા માટે યત્ન કરવાનું, વીગેરે જે જે કાર્યો કરવાનાં છે, તે આ અવસ્થામાંજ થઈ શકે છે; વળી ઉછળતા વિચારો, અનુભવ વગરના રસ્તાઉપર ચાલવાની હિંમત, દરેક જાનના કાર્યો પોતાનાથીજ થાય અને પોતાનેજ યશ મળે તેવી ઇચ્છા, વીગેરે વિદ્વા પણ આજ અવસ્થામાં રહેલા છે; અને તેને જીતી સન્માર્ગ ગૃહણ કરવો તે પણ આજ અવસ્થાનું કર્તવ્ય છે; આ યુવાવસ્થાનો સારો ઉપયોગ કરવાથી આ સંસારમાં જન્મ જન્મને જેજે દુરજો જાનવવાની છે, તે યોગ્ય રીતે અદા કરી શકાય છે; આ જાંઘીમાં યત્ન નહિ કરનારા પુરૂષોને આખરે પરતાવો કરવો પડે છે; માટે આ નીચે ટુંકાણથી વિવેચન કરેલા વિષયો ઉપર યોગ્ય ધ્યાન આપવાથી સન્માર્ગ ઉપર ચઢી શકાશે એવી આશા છે.

(૧) સદ્વર્તન- (Good character)

સુમાર્ગે ચઢવા ઇચ્છનારા દરેક મનુષ્યને સદ્વર્તન રાખવાથીજ આગળ વધી શકાય છે; સદ્ગુણોને ગૃહણ કરવા તે સદ્વર્તનના ભાગો છે; સુવર્તન વાળા મનુષ્યો ઉપર સર્વે વિશ્વાસ મુકે છે; તે જે કરે છે, જે બોલે છે, જે જે પ્રયત્નો કરે છે, તેને દરેક માણસ યોગ્યજ ગણે છે, અને તેમાં તે પુરૂષ ફોતેહમંદ થાયજ છે. વળી સદ્વર્તન વાળો દરેક પુરૂષ પંડિતજ હોય એમ પણ નથી; તેમ દરેક પંડિતમાં સદ્વર્તન હોય એ વાત પણ અશક્ય છે; ઘણી વાર જ્ઞાન તો હલકા મનુષ્યોમાં પણ માલુમ પડે છે, પણ સદ્વર્તન તો ખરેખરા શુદ્ધ મનુષ્યમાંજ હોય છે; આવા મનુષ્યો વિના સૃષ્ટિક્રમ આગળ ચાલી શકતો નથી; જ્ઞાની ગણાતા મનુષ્યોનાં લોકો વખાણુ કરે છે, પણ શુદ્ધ વ-

યુવાનોને શાહ સન્માર્ગ.

૧૧૭

તનવાળા મનુષ્યોનું તો તેઓ અનુકરણ કરે છે; યુદ્ધ મગજમાંથી ઉત્પન્ન થાય છે, ત્યારે સદર્તન શુદ્ધ અંતઃકરણની ઉત્પત્તિ છે; અને તેજ અંતઃકરણ એક મિત્ર તરીકે દરેક શુભ વા અશુભ કાર્ય પરત્વે યોગ્ય સલાહ આપે છે; વળી ધનવાન મનુષ્યજન સદર્તન વાળો હોઇ શકે એમ નથી; તેમ સુવર્તન વાળા મનુષ્યને ધનની જરૂર પણ નથી; સ્માધદસ કહે છે કે “ નવળા મન-વાળા, સ્વઅંકુશવિનાના, અને અનિયમિત જીવસાવાળા મનુષ્યના હાથમાં રહેલો પૈસો માત્ર એક લાલચ અને જાળ છે; અને તે તેને તથા બીજાને મહાન અનર્થનું કારણ થઇ પડે છે.” આવો મનુષ્ય પોતાની જાતને, જ્ઞાતિને, કુટુંબને, દેશને, અને સર્વને સુધારી શકે છે; સાંભળ્યા કરતાં જે જોયું હોય તેનું અનુકરણ કરવાનો સ્વભાવ દરેક મનુષ્યનો હોવાથી જેજે દેશમાં આવા શુદ્ધ વર્તનવાળા મનુષ્યો હોય છે તે તે દેશ તરતજ સાં-રી સ્થિતિ ઉપર આવી શકે છે. એક વિદ્વાન કહે છે કે “દરેક માણસ પૈસાદાર, ડાહ્યા અને વિદ્વાન થવાને બંધાયેલો નથી; પણ દરેક મનુષ્ય પ્રમાણિક (સુવર્તન વાળો) થવાને બંધાયેલો છે. ” આતુંજ વર્તન મનુષ્યને ઉચ્ચ સ્થિતિએ પહોંચાડે છે, અને સન્માર્ગ ઉપર તેને દોરી લાવે છે; જેમ જેમ સદર્તન વાળા થવાની ટેવ વધારીએ તેમ તેમ તેમાં શયદાકારક વધારો થયા કરે છે. આ ટેવ જાતિ તપાસ, સ્વઅંકુશ, અને સ્વઅભ્યાસથી બહુ વધારી શકાય છે,

ત્યારે તરફ દ્રષ્ટિ ફેરવી જોતાં માલૂમ પડશે કે વ્યભિચાર, હેતરપિંડી, લુચ્ચાઈ, સ્વાર્થીપણું વીગેરે દુર્ગુણો કદાચ પહેલાં લાભકારક દેખાતા હશે, પણ આખરે નાશકારક અવસ્થાએ પહોંચાડે છે, અને આખરે સુવર્તન વાળાનોજ જય થાય છે; તે મનુષ્ય અદ્રશ્ય, અને ધીમે ધીમે પણ ચોક્કસરી-તે આગળ વધાજ કરે છે; માટે દરેક યુવકને પોતાની યુવાવસ્થામાં સદર્તન રાખવું જરૂરનું છે અને સૃષ્ટિકર્મમાં આગળ વધવામાં સહાયકારક છે.

(૨) મિત્રતાની અસર—(Influence of friendship).

“ જેવી સોજત તેવી અસર ” દરેક મનુષ્ય ઉપર થાય છે, અને લોકોમાં પણ તે મનુષ્યની તેવીજ છાપ પડે છે, સુસોજતમાં ફરનાર પુરૂષ સારોજ થાય તેમાં કાંઈ શક છેજ નહિ; વિરક્તની સાથે ફરનાર વિરક્ત, ભોગીની સાથે ફરનાર ભોગી, વ્યસનીની સાથે ફરનાર વ્યસની, અને ભદ્રાચારીની સાથે ફરનાર સદાચારીજ થાય છે; એક સંસ્કૃત કવિ કહે છે કે “હલકા મનુષ્ય સાથે ફરવાથી યુદ્ધ હલકી થાય છે; સરખા સાથે ફરવાથી હોય

૧૧૮

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

તેવીને તેવીજ રહે છે અને ઉત્તમ મનુષ્યો સાથે ધરવાથી બુદ્ધિ ઉત્તમ થાય છે. ” વળી કોલ્ટન નામનો ઈંગ્લીશ અંચકાર કહે છે કે “ ખરાબ સોબત કરતાં કોઈ પણ સોબત નજ હોય તે સારી; જેવી રીતે તંદુરસ્તી કરતાં રોમ વધારે ચેપી હોય છે, તેમ ખીબના સદ્ગુણ કરતાં દુર્ગુણ વધારે ચેપી હોવાથી તે તરતજ ગુહણ કરી લેવાય છે. ” સારા મનુષ્યો પણ ખરાબની સંગત કરવાથી બદલાઈ જાય છે. પંચતંત્રમાં કહ્યું છે કે—”

સતપ્તાયસિ સંસ્થિતસ્ય પયસો નામાપિ ન જ્ઞાયતે ।

મુક્તાકારતયા તદેવ નલિનીપત્રસ્થિતં રાજતે ॥

સ્વાતૌ સાગરગુક્તિસંપુટગતં તજ્ઞાયતે મૌક્તિકં ।

પ્રાયેણાધમમધ્યમોત્તમગુણાઃ સંવાસતાં જાયતે ॥ ૧. ॥

“ બહુ તપેલા એવા લોહા ઉપર મુકેલા પાણીનું નામ પણ રહેતું નથી; તેજ ટીપું કમળના પાંદડા ઉપર રહેવાથી મોતી સદૃશ શોભાયમાન લાગે છે; અને સ્વાતિ નક્ષત્રમાં સમુદ્રમાં રહેલી માછલીની ધીપમાં જો તેજ ટીપું પડે તો તેનું મોતી થાય છે; આવી રીતે બધું કરીને અધમ, મધ્યમ અને ઉત્તમ ગુણો (મનુષ્યમાં) સહવાસથીજ પ્રાપ્ત થાય છે. ” આવી મિત્રતાની અસર દરેક મનુષ્ય ઉપર સ્થાયી થાય છે; અને તેમાં પછીની જીંદગીમાં ફેરફાર થવો બહુજ મુશ્કેલ છે; જેવી રીતે બાળપણમાં બાળકો પોતાના માતા પિતા સદૃશ ગુણો મેળવે છે, તેવીજ રીતે પછીની અવસ્થામાં જેવી સોબત તેવા ગુણો તે મેળવે છે: માટે દરેક યુવાને મિત્ર કરતાં બહુજ સંભાળ રાખવી; સારા વર્તણુકવાળા મિત્રોજ પસંદ કરવા; જેથી યુવાવસ્થામાં સદ્ગુણ પ્રાપ્ત થવાથી આ જીંદગીમાં સુખી થઈ શકાય

(૩) ઈન્દ્રિયો ઉપર અંકુશ. (Restraint of senses)

દરેક મનુષ્યને ઈન્દ્રિય નિગ્રહ બહુજ ઉપયોગી છે; તે શિવાય બધા માણસો દુઃખી થાય છે; સ્પર્શ, જીહ્વા, ધ્રુણ ચક્ષુઃ, ને કર્ણ, આ પાંચેના જે જે ભોગ્ય વિષયો છે તેની તેની ઇચ્છાને દબાવવા ચત્ત કવો, અને ઉપભોગ લેતી વખતે પણ તેમાં અત્યંત લોકુપવા ન રાખવી, તેનું નામ ઈન્દ્રિય નિગ્રહ; મી. ત્રીપાઠી કહે છે કે “દિવાસળીમાં જેમ અગ્નિ રહેલો છે તેવીજ રીતે દરેક મનુષ્યના અંતઃકરણમાં વિષય વાસના સદૈવ વસતીજ રહે છે; અને વિષયનો પ્રસંગ પડતાં તે વાસના તરતજ જ્વલત થાય છે. ” ઈન્દ્રિય ઉપર અંકુશ રાખનાર પુરૂષજ ખરો શુરવીર છે, યુ-

યુવાનોને ગ્રાહ્ય સન્માર્ગ

૧૧૯

વાસ્તવમાં ઇંદ્રિયો બહુ સતેજ હોય છે. અને તેવા વખતમાં તેની ઉપર દબાવુ રાખવું નેટલું મુશ્કેલી બનેલું છે તેટલું જ ઉપયોગી અને લાભકારક છે. યુવાનોએ સુખ ભોગવવું નેહ્યું, અને દરેક ઇંદ્રિયને આનંદ આપવો નેહ્યું. તેમ કહેવાય છે, પણ સુખનો ઉપભોગ કરતાં બહુજ સાવધ રહેવું નેહ્યું ઇંદ્રિયો એવા સ્વભાવવાળી છે કે જેને થોડુંક મળવાથી તૃપ્તિ થતી નથી, અને વધારેની ઇચ્છા થાય છે, માટે તે ઇંદ્રિયજન્ય સુખમાં અંકુશ સખવોજ નેહ્યું; થોડ કહે છે કે “ જે તમારે તમારી નીચ સ્થિતિ અધોગતિ-કાયમ રાખવી હોય, અને શાંતિ, મહત્તા અને ઉપ-યોગિનિતા ચિરકાળ નાશ કરવો હોય તો તમારી વાસનાઓને તમારે સ્વછંદે વૃદ્ધિ પામવા દેવી અને મનોવિકારની અયોગ્ય માગણીઓ સ્વીકારવી; અને આવું કરીને તમે નક્કી માનજો કે તમે એક એવો રસો ગૃહણુ કર્યો છે. કે જેમાં તમારો નાશજ થવાનો.” આવા વિદ્વાન પુરૂષ પણ જેને માટે આ વું કહે છે, તે ઇંદ્રિયપર અંકુશ કેવો ઉપયોગી હશે? આસપાસ જોઈું તો માલમ પડશે કે, જે જે મનુષ્યો ઇંદ્રિયોની અયોગ્ય માગણીઓ સ્વીકારે છે, ને તેના ઉપર અંકુશ રાખતા નથી તે જરૂર દુઃખીજ થયા છે અને થાય છે. માટે દરેક યુવાનને ઇંદ્રિય નિયંત્ર બહુજ ઉપયોગી અને ગ્રાહ્ય છે.

(૪) કરકસર- (Economy of money)

પોતાથી અથવા તો વડીલોથી ઉપાર્જન કરાયેલી દોલતનો યોગ્ય ઉપયોગ મ કરવો તે કરકસર કહેવાય છે; યોગ્ય વખતે યોગ્ય વ્યય તો કરેલોજ નેહ્યું, પણ અયોગ્ય વખતે જરૂર નહોય તો પણ, શીશ્યરીને માટે અથવા વૃથા આબરૂ મેળવવા માટે જે ખોટા ખર્ચ કરવે તે ઉડાઉપણું; અને પોતાને માટે અ-થવા સગાં સંબંધીઓને ખાતર ખર્ચ કરવાની આવશ્યકતા હોય તો પણ ન કરવો તે કંજુસાઇ, અને આ બંનેને નહિ ગૃહણુ કરી યોગ્ય ખર્ચ કરવો તે કરકસર કહેવાય છે. યુવાવસ્થામાં દોલત ઉપાર્જન કરવાના બધા સાધનો મળે છે; તેથી તે વખતે યેગ્યાયોગ્ય ખર્ચ તરફ ધ્યાન નહિ આ-પવાથી આવક કરતાં ખર્ચ વધી પડે છે, જેથી પછીની જીંદગીમાં દુઃખી થવાનો વખત આવે છે; અને તેવીજ કંગાળ હાલતમાં અતિ આયુષ્યનો ક્ષય થાય છે. વળી યુવાવસ્થામાં પડેલી ઉઝાવવાની દેવ વૃદ્ધાવસ્થામાં પણ જ-તી નથી. અને તેથી કદાચ કરજ પણ કરવું પડે છે. જેથી મરતી વખતે પો-તાના પુત્રોને કાંઈ પણ દ્રવ્ય વારસામાં આપી જવાને બદલે દેવાદાર સ્વી-તિમાં મુકી જાય છે, અને તે ભયારાની જીંદગી બધી ભરસ થઈ જાય છે; આવી રીતે ઉઝાડ માણુસ પોતાની જાતને લથા સગા સંબંધીઓને દુઃખમાં ફેરી જાય છે. કંજુસતા જીવે ત્યાં સુધી પોતે વાપરી શકતો નથી, બીજાને વાપરવા દેતો નથી, અને છેવટે “ પૈસા-પૈસા ” કરતો મરણુ પામે

૧૨૦

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

છે. આવી રીતે, ઉગાઉ તથા કંગ્લસ બંને મનુષ્યો દુઃખી થાય છે; કરકસરની ટેવવાળા મનુષ્યને આમાંથી એકે બાબતની અડચણ આવતી નથી; પૈસા વાપરવામાં સુખ, અને ભરતી વખતે પણ તે સુખીજ હોય છે; કામેટ કહે છે કે “ દરેક મનુષ્યો પોતાની દોલતની સંભાળ લેવીજ જોઈએ; ડહાપંથથી અને કરકસરથી તેના ખર્ચ કરવો, અને પોતાની આવકનાં પ્રમાણમાં ખર્ચ રાખવો. ” ઇંગ્લીશમાં કહેવત છે કે “ કરકમર મનુષ્યને પૈસાદાર કરે છે ” માટે પોતાની જીંદગી આનંદમાં પસાર કરવા ઇચ્છતા દરેક યુવાનોએ કરકસરની ટેવ પાડવી તે બહુજ જરૂરું છે.

(૫) વખતનો ઉપયોગ - (Economy of time) -

દરેક મનુષ્યે આ વાત બહુજ ધ્યાન રાખવા જેવી છે; વખત એ એ એવી વસ્તુ છે કે જેની ખોટ કદી પણ પુરાતી નથી, જે વસ્તુ ગંભીર પાછી મળતી નથી, અને ઓછી થતીજ જાય છે; એક કહેવત છે કે “ ખત અને ભરતી કોઇને માટે રાહ જોતી નથી ” એ વાત સત્યજ્ઞ પાણીના ફેલાની માફક ધસારા બંધ વખત આદ્યો જાય છે, અને આયુષ્યને ઓછું કરતો જાય છે. ગ્લાડસ્ટન કહે છે કે “ વખતની કરકમર કરશે તો તમારા સ્વપ્નામાં પણ નહિ ધારેલો એવો મોટો ફાયદો તમે મેળવી શકશો; આ દુનિયામાં જે ચીજ મનુષ્ય પાસે યોગ્ય જગ્યામાં છે, અને મોટો ભાગ મનુષ્ય ઉગાઉપણે ઉઠાવી દે છે, તે વખત છે. ” કદાચ પૈસા સંબંધમાં આપણે કરકસર કરીએ, પણ આપણે અજરને અખર છીએ એમ ધારીને વખતને ઉઠાવી દઇએ તો તે કુટલી બધી સુખતા કહેવાય. આજ તે એ કાલ (ગઇ કાલને આવતી કાલ) ની બે મુર

એ વિદ્વાનોનાં કહેવામાં કુટલી બધી સત્યતા રહેલી છે. જે વખત તેતો મર્યાદા, અને બિવિષ્યનો વખત આપણા હાથમાં છે. માટે જે વખત આપણા હાથમાં હોય તેનો સદુપયોગ કરવો, પણ નહિ ગુમાવવો તેજ કર્તવ્ય છે; વખત એ ખરેખરી દોલત છે, “નાણું મળશે પણ ટાણું નહિ મળે ” તે વાત અચર્ય ધ્યાનમાં રાખવાની છે. મહાન આયુષ્યવાળા ઓનાં આયુષ્ય પણ પુરાં થઇ ગયા છે, તો આપણું કુકું આયુષ્ય ચાલી જતા વાર શી લાગવાની ? અને છેલ્લીજ ધડીએ આવી રીતે ઉઠાવી નાંખેલા વખતનો શોય થશે, માટે પહેલાંથીજ એતવું લાભકારક છે. કાલ શું થશે તે જાણવાને જ્ઞાની શિવાય બીજું કોઇ પણ શક્તિવાન નથી; વળી જીંદગીમાં ઘણા કામો બજાવવાના છે; માટે જે વખતનો યોગ્ય ઉપયોગ ન કરીએ તો ખરેખર આપણે પોતાની જરૂરને સંપૂર્ણ રીતે કદી પણ અદા કરી શકીએજ નહિ; માટે પોતાના હાથમાં રહેલી દરેક વખતો યોગ્ય ઉપયોગ કરી, તેને ફાકટ જવા ન દેવી તે દરેક યુવાનોનું કર્તવ્ય છે.

। અપૂર્ણ.

નેમચંદ ગીરધરલાલ. ભાવનગર.

અમારી સભાની વર્ષ ગાંઠનો મહોત્સવ.

સંવત. ૧૯૩૭ ના શ્રાવણ સુદિ. ૩ જેઅમારી સભાનું સ્થાપન થયેલું હોવાથી દરવર્ષ તે તારીખે. ભાવનગરનજીક આવેલા વરતેજ સુકામે જઈ સારી રીતે જિનભક્તિ કરવામાં આવે છે અને સ્વામીવચ્છળ તરિકે પ્રીતિ ભોજન કરવામાં આવે છે. તેજ પ્રમાણે આ વર્ષમાં પણ કરવામાં આવેલ છે. સુમારે ૧૦૦ માણસોએ જિન ભક્તિનો તેમજ પ્રીતિ ભોજનનો લાભ લીધો છે. પરમ આનંદ થયો છે. તે પ્રસંગે નીચે જણાવેલ ગૃહસ્થો આ સભાની આત્યાર સુધીની કારકોર્ડથી રંજીત થઈને સભાસદ બન્યા છે.

૧. મારા. ગોરધનદાસ હરખચંદ	ભાવનગર.	પેલો વર્ગ
૨. નરૈતમ ગોરધન.	"	"
૩. સધવી પોપટલાલ નેમચંદ	"	"
૪. પુરુષોત્તમ ગીગાભાઈ	"	"
૫. જીવરાજ ઓધવજી. બી. એ.	"	બીજો વર્ગ
૬. ત્રીલુવનદાસ ઓધવજી. બી. એ.	"	"
૭. લલુભાઈ મોતીચંદ	"	"
૮. ચાલચંદ લક્ષ્મીચંદ	"	"
સુધામય રંભાદ બીજા પણ બે મેમ્બરોની વૃદ્ધિ થઈ છે.		
૯. મોતીચંદ ગોરધરલાલ. બી. એ.	ભાવનગર.	પેલો વર્ગ.
૧૦. નરૈતમદાસ ભાણજી	"	"

એક કારકુન જોઈએ છીએ.

અમારી તરફથી પ્રથમ છપાયેલી તમામ બુકો બળી જવાથી તે દરેક જાતની બુકો ફરીને છપાવવાની છે તેના પ્રદ્ધ તપાસવા માટે તેમજ ઓફીસને લગતું કેટલુંક કામકાજ કરાવવા માટે એક ક્લાર્ક રાખવાની જરૂર છે. તેને સાધારણ સંસ્કૃત જ્ઞાન અને ઉચ્ચ પ્રતિભા ગુજરાતી ભાષાનું જ્ઞાન હોવું જોઈએ. ગુજરાતી ભાષામાં સાધારણ વિષય લખવા જેટલી શક્તિ હોવી જોઈએ પરંતુ શુદ્ધાશુદ્ધ તરફ પૂરતું લક્ષ હોવું જોઈએ. નામા સંબંધી જ્ઞાન હશે તો વધારે અનુકૂળ પડશે. પગાર તેની શક્તિના પ્રમાણમાં માસિક રૂપ) સુધી આપવામાં આવશે. જેન હોવો જોઈએ એવો નિર્ધાર સમજવો નહીં. અરજી ને સર્ટીફિકેટ નીચેને શિ-રનામે મોકલવા.

અમરચંદ ઘેલાભાઈ મંજી.

જાહેર ખબર.

(આખિના દરદીઓ માટે અમુલ્ય તક.)

(મુનિરાજ વથા સાધ્વી માટે મહત્ત)

મધુરૂપી રત્નને જાળવવું એજ દુનીયામાં મોટી દાલત છે. શરીરે મુખી તેજ ખરો મુખી કહેવાય છે, ને શરીરનો આધાર અક્ષુ ઉપર છે. તેથી આગળ ઉપર ચરમાની જરૂર ન પડે હમેશાં આંખ સાફ રહે અને તેજ વધે તેને માટે “શુદ્ધ સાચા માતીનો સુરમો” કાળો, સફેત, અથવા લાલ ત્રણે રંગનો પછુ એક સરખા ચુણવાળો આગે બનાવેલો છે તે ભેદ્ય એ તેજુ મંગાવવો. તેની કિંમત નંબર ૧ લાના તોલા ૧ ના ૩. ૪) અને નંબર બીજાના તોલા ૧ ના ૩. ૨) પોસ્ટ ખર્ચ જુદું પરદેશવાળાને વેદ્યુપેખલથી મોકલશું. આ દવાથી ઘણા ફાયદા થાય છે. ઘણા માણસોને ફાયદા થયેલા છે તેના સર્ટીફિકેટો અમારી પાસે મોજુદ છે.

ત્રણે જાતનો સુરમો બનાવનાર તથા વેચનાર

શેઠ ત્રીભોવનદાસ હડીશંમ.

ભાવનગર—કાઠીયાવાડ.

છપાઇને બહાર પડેલ છે.

શ્રી તત્ત્વ નિર્ણય પ્રાસાદ ગ્રંથ.

શ્રીમત મુનિમહારાજ શ્રી આત્મારામજી કૃત)

અમારી ઓફીસમાંથી મળશે. કિંમત રૂ. ૪) પોસ્ટજ જુદું,

અનેકું અપૂર્વ હકીકતોથી ભરપૂર છે.

(વિશેષ વર્ણન હવે પછી લખશું.)

લવાજમની પહોચ.

૧—૪ મેતા વલમદસ નેણસી.

૧—૬ શેઠ જવેરચંદ વધાણ.

૧—૦ દોશી પ્રગા હરી

૧—૪ શા ઉજમશી તારાચંદ

૧—૬ મેતા જીવા માણેકચંદ

૦—૧૧ શા કેશવલાલ પાનાચંદ

૧—૬ રા. રા. બાલાબાઇ ચુલાખચંદ

૧—૪ શા હરમશી ખેતશી.

૨—૯ શા જવેરચંદ વીરચંદ

૨—૧૦ શંઘવી કમળશી કુલચંદ

૨—૧૦ શા નાથાબાઇ લવણ

૧—૪ શા વીરચંદ ધારશી

૧—૬ દોશી મગનમલ કંઠલ

૧—૪ શા ત્યાલચંદ માધવજી

૨—૬ શા પ્રેમચંદ હીરાચંદ

૨—૬ શા ગણાબાઇ હરગોવિંદદાસ